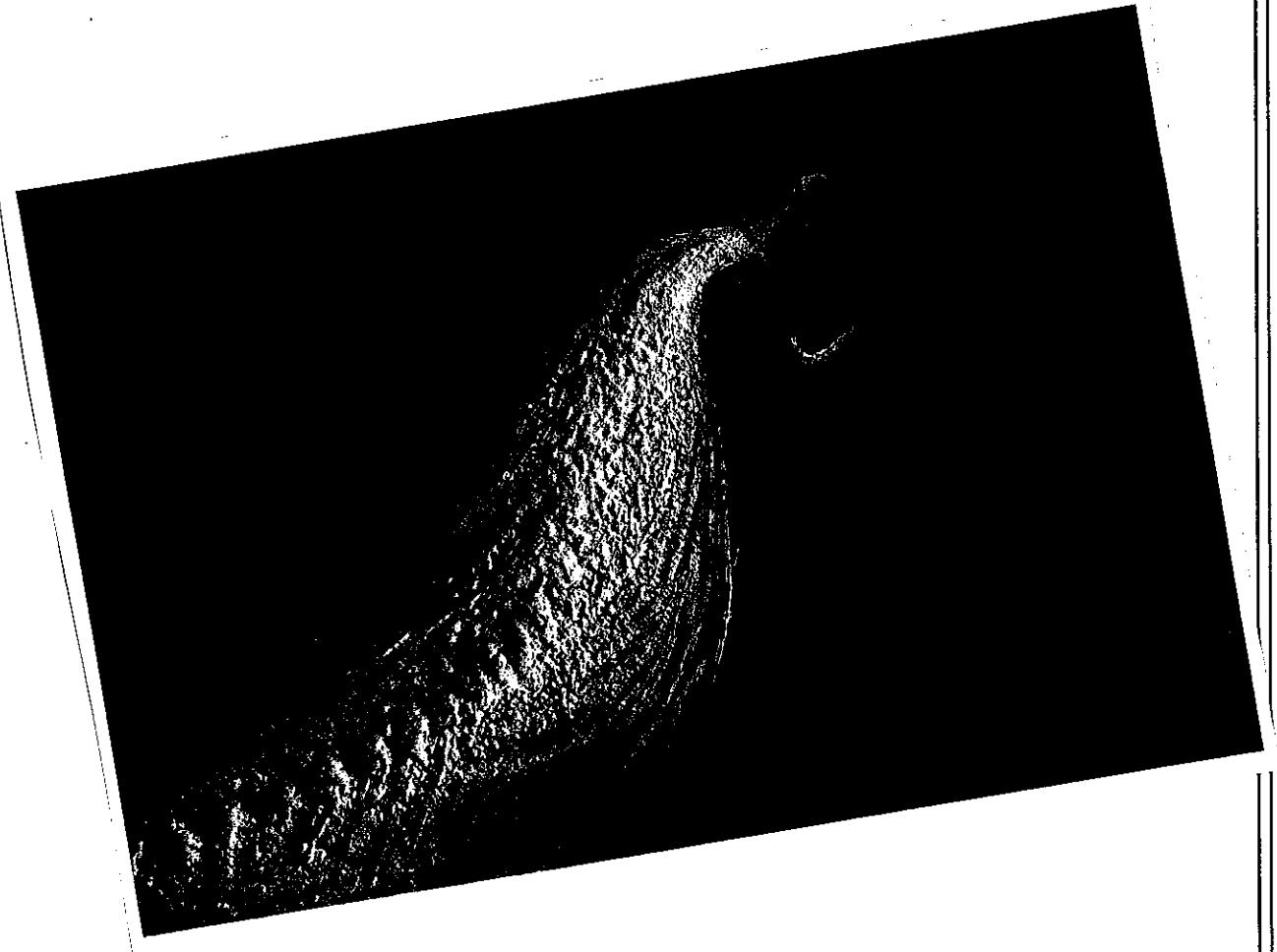
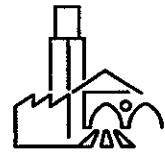

גליון אוגוסט 2012 מס' 1271 מט' 5

הציור "בנפול אוריון" מתווך תעדוכותו של הטייס לשענבר יצחק (איציק) ניד
(רשימה בעמוד 12-13)

המערכת שלנו:**עורכת:****כרכית פולאך****טערובת:****יעל קדמוני****טובה כרמלית****רזיה טרחב-דונין****יעירה סוד-ברקן****הדפסה: דינה אפרוצי****לטשלוח טיעליים:****לכרסית****nigel_pol@merchavia.org.il**חומרם למשלוּח במייל בבקשתה להעביר
בעזרת "צוף" דרך תוכנת "ווזד"

לחט הקץ בשיאו.
אננו נפרדים בעצב מלאי ניצן חבר הקיבוץ שהלך לעולמו,
ונפרדים מALLY וייצמן, בן זוגה של עופרי, שחיה בינוינו
כ-20 שנה.

דורון מורה מטפֵר על מפגש מרגש ומשמעותי אשרי 45 שנה
נבייא בפניכם מכתב יפה של עידו מורה המספר על "מפגש
הزمיריים" שהיה,
ושיר נחמד שכותב אביishi הדרי בעניין זה
נדחיב על תערוכת צייר מעניינת של בן מרחבייה - הטיש
לשעבר יצחק (אייציק) ניר,

ועל החלטה קשה אך נכונה של משפחה צעירה על
שלושת בנייה שהחליטה לחזור לאرض ולקבוץ משהות
מומושכת באראה"ב, תוך ויתור על חיי נוחות ..

נבייא רשם מטישת כייף שעשו אבנור ויוספה בשמי^{העמק ב..}צדור פורח, וראו אותן מלמעלה!!

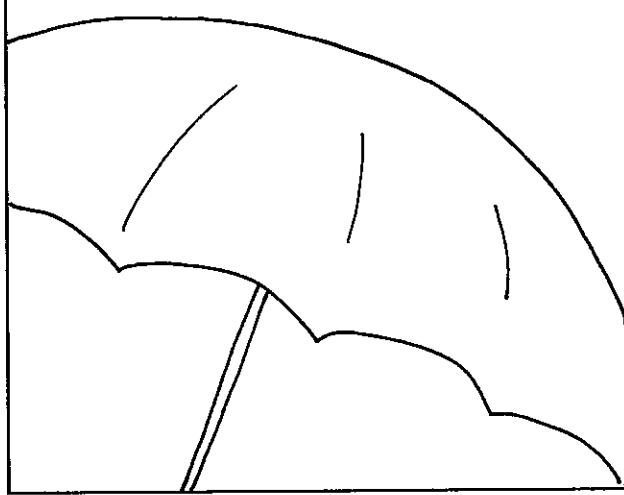
ויעוד ועוד מן הגורן ומן הקיב.

חם לכם, זה ברור...
זה כל כך מתיש...

תפקידנו לצנן ולהקל על עומס החום.

תהנו מחופשה או מהמזגן, ונינגן בסביבות החגיהם.

קריאה מהנה,
בנות העлон.

אבלים ועצובים עם תמר,
רמי, עופר, שאול, אחד,
הכלות הנכבדים והணינים
עם מותו של חברנו היקר

אלֵי נִיצָן ז"ל

בית מרחביה

בסוף חודש יוני נפטר חברנו אליו ניצן.
אלימזה מספר חודשים התגorder בבית
האבות בקיוב רמת יוחנן, יחד עם
תמר, רעייתו, הובא לקבורה בביתו,
מורחבי. מול ארוונו ספדי לו בנו שאול.
יהי זכרו ברוך!

אבא אלֵי

המעצר. זאת הייתה הפעם האחרונה בה ראה את אביו, והוא נותר יתום ובודד בעולם. אבא הזכיר מדי פעם את הגעגועים כאב פיזי נורא שאינו ניתן לתיאור.

כאשר גברו הפצעות בעלות הברית על ליבורנו, עבר בית היתומים לכפר ציורי בהרים הנקרוא סטטה, שם שהו בבית איכרים גדולים אשר עמדו על תילו עד היום. לאבא זכרונות רבים מתקופת זו, אך נראה כי את חלוקם העידיף לשוכת.

לאחר שאייטליה נסעה לבועלות הבנית, כבשו אותה הגורמים בכוח, וניסו לשולח את יהודי אייטליה למחלנות השמדת. יהי בית היתומים הושמו על משאית והובילו לתחנת הרכבת בעירה ואודה שלחו הרים. כאשר החלה הרכבת לעשות את דרכה למחלנות השמדת, תקפו מטוסי בעלות הברית את הקטר והרכבת נעצרה. הילדים חזרו לעיריה, ותשבי העירה אריחו אותם לאורות ערב ולילה. באלה היו האיטלקים. אבא זכר כי התאורה אצל כומר הכהן, והחזק טובה עם האיטלקים על טוב ליבו בכל אותן שנים.

בשנת 1944 נאסף אבא על ידי אושי הבריגדה, והוא נסעה נוער היהודי בדורם איטליה. לישראל עלה תחת מכתש העלייה של השלטונות הבריטים, כאשר הוא רשום כבנו של בוזידאר גורסמן - הוא בוז'ו, שהיה מבוגר ממנו בשש שנים בלבד.

את שמו - אלֵי, קיבל מאחד הפקידים במהלך המעלפים בעתלית ואת שם הלידה שלו, זיגי, שמר בסוד, כי לא רצה שייקראו לו כך. את שם המשפחה ניצן, בחרו אמא ואבא, רק אחרי הולדות רמי, שנולד עדיין בשם ליבסון. חברי הקיבוץ וחבריו לקבוצת הנעור המשיכו לקרוא לו אלֵי ליבסון עוד שנים רבות, והוא בו שמא שמו חיבת.

סיפור חייו של אבא, היה יכול למלא כמה וכמה ספרים, אך אבא לא כתב, וגם לא הרבה בספר. את שדר השנים שבין פרוץ מלחמת העולם ועד גמר מלחמת השחרור, עבר אבא במקומות קשיים, אך שרד את כולם.

בכמה מילים אנסה לתאר את מהלך חייו.

בא נולד ב- 15 במאי 1929 בשם זיגפריד ליבסון, בעיר דנציג, שהיתה עיר חופשית על גבול פולין-גרמניה. הוא היה בן יחיד להוריו מאריה וולדמאר, ועד גיל עשר זכר ילדות טובה, הורים, דודים, סבתא, בית ספר, שכנים, שלג, מעשי קונדס, ועוד הרובה זכרונות ילדות יפים.

באחד בספטמבר 1939, כשהיה בן עשר וחצי, צפה אבא במצעד החילים הנאצים ברוחבה הראשי של דנציג הכבושה, וביום זה הסתיימהILDOTTO השמחה.

ימים ספורים לאחר הפלישה ברוח עם אביו ברכבת דרך גרמניה לעיר טרייסטה שבצפון איטליה. אימו שהייתה פולנית, נשאה לשמור על הבית ושוב לא ראה אותה לעולם.

בטרייסטה הפקיד אותו אביו בידי משפחה יהודית ממוצא ובעצמו ניסה לעלות לישראל. האב נטא ע"י השלטונות האיטלקים והושם במחנה מעצר בדורות איטליה.

לאהא לא נותרו זכרונות רבים מהבית בטרייסטה, אך ידע למצוא אותו גם אחרי שישים שנה, כשהגענו לטרייסטה בסיפור שורשים בשנת 2001.

כאשר התגברה האנטישמיות באיטליה, נאלצה המשפחה המאמצת לברוח להרים, ואת אבא מסרה לבית היתומים של הקהילה היהודית בעיר ליבורנו. שם החל לביית הספר, ואף נשלח לניטוח בצוואר על חשבון הקהילה היהודית, כדי לישר הטיה במצוоро ממנה סבל.

במהלך הניתוח ביקר אותו אביו שנסע מאות קילומטרים מלווה בשני קרביבניiri - שוטרים איטלקים, במחווה יצאת דופן של האיטלקים אשר שחדרו את אביו ממחנה

אבא היה אדם צנוע, חביב וטוב לב, אשר שבה את
לבם של כל מכיריו, רוחקים וכקרובים והיה אהוב על
כל משפחתו.

זכור אותו כך.

שאול ניאן,
יוני 2012

אלី שהכרתי / שלמה לMBERGER.

את אלី הכרתי בתפקידי כמנהל משלוחים, אלី היה נהג מקטועי, אדיב, קפין מאד, לוקח כל דבר בשיא הרצינות. הרגשת כמה המפעל חשוב לו. לא כמו הנתגים של היום.

באחד הימים כשחזר מנסיעתו ביקש לשוחח איתי. לך אוטו לפינה ואמר לי : "שלמה, אתה חוות שאנני לא שם לב שאתה גונן לך רק נסיעות קלות? אז עז לך שביום שהוא ליקש, אדע לסייע את תפקידי בתור נהג. תן לי בבקשה נסיעות כמו לכל נגן".

למיים כשסייעים את עבודתו בתור נהג ה策רף למחלקה לעבודות יד וגם שם הייתה ניגש אליו יומם. היה מגיע בבודק כמו הצ'יף של השבט עם המרצדים שלו כך אהב והיה גאה בה.

חונת בוגרש החניתה, עובר במשרד שלנו ומקפיד להגדיל לנו בוקר טוב, בשיא הנימוס והרוגע שלו, אז הולך למחלקה עבדות יד לעובודה ליד מכונה כזאת או אחרת בשיא הרצינות והאהבה.

לאפעם היה מעיר לי :
"שלמה למה אנחנו מייצרים כל כך הרבה... ואתה לא מוכך?" ..

כל מה שקרה במפעל היה חשוב לו. הרגשת שיש לו חלק ב"פלסיטם". "פלסיטם" זה הבית השני שלו..

עוד דבר שמאד הערכתי אצלו זאת הדאגה לתמර. הטיפול המשטר בה בתקופה האחורונה ולאורך השנים, באמת זוג למופת היו.

כמובן שלא פעם היה אהוב בספר לי על המשפחה שלו, שהיה כל כך גאה בהם, ובאמת יש לו בפה להתגאות. הוא ותמר גידלו משפחה לתפארת הקבוץ והמדינה.

אין עוד הרבה אנשים כמוך

יהיה זכרך ברוך .

תנחומים למשפחה

למרחבה הגיע יחד עם קבוצת הנגורע בערב פסח 1945, כאשר כל הקיבוץ מחהכה סביב שוחנות ערוכים, תמונה שלא שכח לעולם. היטהה לתאר תמונה זו - זלהה, בעיתון הקיבוץ לא מזמן.

הפגש עם דור המייסדים בקיבוץ, שמר אבא הרבה זכרונות טובים של לימוד והדריכה, אך גם כמה זכרונות פחות נעימים, כאלה שמתיר מפגש של גער יתום ו/or עם הסגנות, הנטקשות, וצורות העין שאיפיננו את דור המייסדים באותה תקופה.

במסגרת המכסה שנדרש הקיבוץ לגיט להגנה, נשלה אבא בשנת 1947 לקורס חובשים של ההגנה, באיזור נתניה ונחיה להובש קרבני. שם נשלח עם הקורס למשבה שرونנה לנ��ות את כל הנשק שהגיעו במשלוח מצמ"ה. בהמשך מצא אבא את עצמו בשירה האחורה של הפלמ"ח לירושלים שלפני המczור. שלושה חודשים היה אבא במצור בירושלים, ובקיבוץ כבר חשבו שנחרג במלחמה. כשהיה חוזר לחופשה מהצבאה היה מחשוף מיטה פנויה לישון בה, כי לא נשمرة לו מיטה משלה, והנה עדין היה יתום וחסר בית גם באותו שנים.

מלחמת השחרור זכר אבא מעט מאד, כפי שמתואר יורם קניוק בטפירו "תש"ה". זוכרה לו בעיר העייפות והאנשים הרבים שנרגעו סבביו מבל שידע כלל את שמו.

בקיבוץ עבר אבא במספר ענפים עד שמצא את מקומו מתחורי הגה המשאית, בה הוביל צינורות עבור פלסים עד גיל שביעים.

לאחר פרישתו עוד המשיך לעובוד בעבודות יד בפלסים עד לפני מסוף חודשים, כשהעבר עם אמא לבית סיעודי בקיבוץ רמת יוחנן.

את אמא תמר, לבית שוצברג, נשא אבא בשנת 1951. סוף סוף לאחר תריסר שנותבידוזות, חדל להיות בלבד בעולם. אמא הייתה כל עולמו. הוא היה ממהר לחזור אליה מהדריכים, והיה איש בית ומשפחה. הוא אהב אותה מאד, נהג בה בכבוד רב. בשנים האחרונות טיפל באמא בمسئילות ובסבלנות אין קץ. ניכר באבא שהדאגה לאמא הייתה תהיה תלק בלתי נפרד מחייו והוא ראה בה חיבה וחוכות אחת.

אבא ואמא הביאו לעולם ארבעה ילדים, ומהם קיבלו משפחה גדולה, כלות, נכדים ונכדיות, נינה ונני. את שנות בידותו זכר תמיד, ויחד עם אמא, הרבו לאמץ יהוד חזק, מתנדבים וחבירי אולפן אשר עם חלוק נשמר קשר עד היום.

את השכלתו רכש אבא פרקים פרקים, בין דנציג, איטליה וישראל. אך יותר משלמד בבית הספר, למד מהחברים. הייתה לו לאבא הרבה חוכמת חיים, והגסינו לימד אותו להפריד בין עיקר לטפל. אבא לא היה שיפורתי כלפי אנשים. מעולם לא שמעתי אותו מרכל. והוא מקפיד לשמור על קשרי נימוס וידידות עם כולן

עם עופרי, נוב, ליהי ועומר
אלעד, רותם, טל וארו
הכלות, הנכדים
לאה וראובן ארז
וכל המשפחה
או אבלים על מותו ללא עת של
אלֵי וַיַּצְמֹן זֶל

בֵּית מְרֻחְבָּה

בטרם עת עזב אותנו אלֵי וייצמן לאחר
מחלה קשה. אלֵי חי בינו לביןם בעשרות
שנה, אחר שקשר את חייו עם עופרי
שלנו. רבים ליווהו לדרכו האחרונה. מעל קברו
קראה דולי את דבריה של עופרי
המרגשיות.

אלֵי.

אני חוזרת למשמרת הלילה במיוון,
אני אחות טראומה,
ואתה נהג אמבולנס שרמנטי -
נכנס בכאוה ומיכריין: "את זו אני רוצחה!"
לא עשית לך חדים קלים בהתחלה,
ואתה התעקשת, לא יותר
וסחפת אותי באהבת החיים שלך - לאהבה של פעם בחיים.

יש לי כל כך הרבה דברים להגיד
לך שלא הספקתי.
קשה לי לעכל את מה שקרה כאן
עכשו. אני מרגישה שזה סתום
חולום ושתיCAF יעירו אותו ואני
אכנס לבית ואשמעו אותו שור, כמו
שכל כך אהבת.

זכיתי לאבא מקסימים שדווגע לי
ולכבודך שלך, שתמיד איכפת לו איך
יתיחסו אליו וואיך אני אתיחס
לאחוריים.

מבטיחה לך, אבא, לשמר על עצמי
ועל כל המשפחה, מבטיחה
שהאמשיך בדרכך ואקיים את כל
מה שלימדת אותך. אהבת החיים,
שמחה, כבוד לזרות ונתיינה לכלל.
אבא, אני אתגעגע לחיך שלך עם
הגומות, שתמיד גרים לי ולסובבים
אותך להיות מאושרים.

תשמר עליינו מלמעלה, אתה
שתמיד מלאה אתה לכל מקום
שהאת.

אני אתגעגע לך.
אהבת אותך מאד, ליהי.

אתה הבאתי איתך 4 בניים מקסימים: טל, ארז, רותם ואלעד שהצטרכו
לnob שלך.
באהבה הגדולה שלך אליו, בחרת להתחיל מחדש את תהליך ההורות.
וביחד הולדנו את לילוש ועומר ובנוינו משפחה חמה, גדולה ואהובה.
אלֵי, אתה חבריי הטוב ביותר ביחס, אבי יידי, אהובי ומאהב.
ב-20- השנה שאנו חנו ביחד, זכית לחיות לנצח -
אדם מלא שמחה חיים, בעל יכולת נתינה אדירה.
אדם שתמיד מפרגן ותומך, יודע להיות ישר, כן ואמתיischצריך.
הית ליש משענת ונתת לי ביטחון, היה שותף מלא בחינו ייחד.
כשנודע לך על המחלה, נאבקת לשמר על האופטימיות.
נלחמת ולא יותר על החיים שלך - עם גומות החן, עד לרגע האחרון.
밀ודתך אני חולמת לעוזר ולרפא,
לכלך הרבה אנשים עזרתי להבריא
ורוק אותך, אהובי, לא הצלחתך לרפואך.

תמיד תלווה אותי אהבתנו הגדולה,
הزوיפות הנפלאה והשלמה שלנו, והשמחה שבה חגנו את חיינו
המשותפים.

היה שלום אהוב שלי,

עופרי.

אבנר מילמן

עופרי, האחת והיחידה!

אליה זהה

זכרון רחוק הקשור באלי ניצן

עם מותו של אלי ניצן נזכרתי שוב בפיגושותי עמו.

במלחמת קדש (1956) צורפתי לחטיבת 9 בה שרתנו מספר חברים קיבוץ. היינו בחטיבת 3 בנות. ראייתי לעיתים בזמנן הנשיעה את חברי ונפגפנו לשлом. כשהגענו לשארם-א-שייר אלי פגש בי ובא לברור אם אכלנו. שמחנו מאד כי היינו מאד רעותות ואלי הביא לנו אוכל, התענין איך אנחנו מסתדרות, וכן, כל יום היה בא לברור אם אני בסדר.

כשבאה להקת בידור, דאג ולקח אותי לשם וכל הזמן ששיחיתי שם היה בא לברור אם אני בסדר.

ומאו תמיד נשמר קשר מיוחד כל השנים.

כולנו משתתפים בעורך העצום ובצער כל המשפחה על פטירתו המהירה והבלתי צפואה של אישן, אלי. יהי זכרו מבורך.

את, עופרי, המחזקת אותנו בכל תחלואינו ומכאובינו, הנוגנת מזור לעשרה אנשימים - מבוגרים, נוער, ילדים. את המטפלת המסורה ביותר בחינינו.

אנחנו, מטופلين, המחכים יום יום למיליה הטובה ממן, מרכיבים ראש בערך העמוק.

אנחנו אובדי עצות. אובדי עצות ודרך. מה אפשר לומר לך בשעת אסוקן הכאב שנפל עליך ועל משפחותך? אב המשפחה המסור, הדואג והאותב אליו, הוכרע עי מחלה נוראה מכל, ואיש לא יכול היה לעוזר לך. למרות כל המאמצים והדאגה, עד רגעיו האחרונים.

יש נראה דברים חזקים מאייתנו. המחללה הטורפת רבים וטובים טרפה גם את היקר לך ולנו.

נשארת בזודה מבעל וחבר לחיים. עופרי, אני יודע שהשתתפות בעורך שלך ושל משפחתך לא יביאו להtagבר על צערך ממותו של אלי אבל דעי לך, כל הציבור, והוא ענק, אווז יד ביד ותומך לך בשעת צערך הגדולה.

ומהמעט שאנו יכולים לעוזר - קבلي את אהבתנו הכנגה והעכומה לך ולמשפחותך.

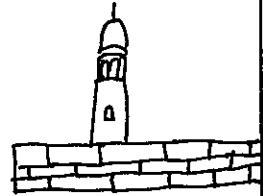
גם מעט זה יש בכוחו לעוזר ولو בקצת על מנת לזכוףשוב את הקומה.

בחערכה הרבה, אחד מני רבים החביבים לך המונ!

אבנר.

מפגש מרגש ומנניין, אחרי 45 שנה

דורון מור

ראשיד (אישיוט מדהימה, בעל כריזמה בולטת ומנהיגות שקטה, אשר ניצל בזמןו בעור שינוי מהקרב על גבעת שיח עבד אל עזיז אוז - מבשת צין של היום - העומד בראש העמותה לשיתוף-פעולה בצד הירדני) לקרו את שםות 71 החללים הירדנים שנפלו על האגנת הגבעת לאחריו עליות אמי, כסמג'ד 66 דוא, לקרו את שםות 21 חיל הגדוד שופלו אף הם על כיבוש הגבעה. אולם אולי החלק המרגש ביותר היה כאשר עליה חיים גורי מפקד פלוגה בחטיבת הירושלמית של אוז, שהחזיקה את הקו העירוני ממנה יצאו להבקעת הקו הירדני כדי לקרו את שירו המרטיטי "הנה מותות גופותינו שורה אורכה" (שאמנם נכתב על חיל מחלקה הלה), אך היה מתהים מאד גם באן), ולאחריו על פروفוסר לעירית מהאוניברסיטה העברית, אשר היה חיל באותו החטיבה אז, וקרו את אותו השיר בתרגום לעברית. ניכר היה שהירדנים התרגשו ממוני לא פחות מאייננו.

לאחר מכן נכנסנו אל האולם בו מוצג כל הקרב כולם על כל שלביו במודל תל-ימי של ירושלים, כאשר האורות הזוחלים עליהם מציגים את התקומות הכוחות הישראלים, בליווי הסבר מפורט מה קורה בכל גזרה וגורה. אחרי המציג הוזמנתי לעלות ולספר את מה שהייתה בשבי השייא של הקרב כלו - כיצד הגיעו אל מובלעת הר הרים החיל הירושלמי הראשון החופשי אחרי 19 שנים ניתוק, וכי צד התיי עד שמיעה, מול נסיך ירושלים המהדיים, לדין בין שר הביטחון משה יין ואלוף הפיקוד עוזי נרקיס - על הוכנעה לעיר העתיקה דרך שער הארויות: היהת זו בשבי הפעם הראשונה, אחוריليل וחציו יום של קרבות נורא שבה חדרה להכתרתי חסיבות הרגע ההיסטורי הזה, ועוד היום שעודותי טוירות מהתרgestות אפילו כשאני מספר על כך.

החלק העיקרי באותו מפגש היה הסיר המשותף באירוע הקרבנות, בו סיפרו הকצין הירושלמי והקצין הירדני שהייתה אוז מולו כל אחד את סייר הקרב באותו מקום - ובמונע שכמו בסיפור "ראשותן" הטיפורים היו שונים מאוד זה מזה. אם כי - וצריך לומר זאת - אנחנו הדגשנו את גבורותם של החיילים הירדנים מולם לחמנו - והם שיבחו את התעוזה, המהירות וההפתעה המוחלטת שהצלחנו לגורם להם. דווקא לגבי גבעת התהומות הייתה לי אזכורה: לפני כ-15 שנה ביקר בגבעה המ"פ הירדני שפיקד אז על הקרב, אשר סיפר כי כשרואה את

בכל שנה, ביום ירושלים" בשעה 16:30 נאספים בוגרי גודוד 66 של חטיבת הצנחנים 55 מלחמות ירושלים לזכרה השנתית מול האנדראטה הגדודית בגבעת התהומות.

באנדרטה זו מוצבים זה ליד זה 3 לוחות: הראשון - עם 36 שמות הנופלים במלחתם ששת הימים, השני - עם 30 השמות של הנופלים מבין חיל הגדוד במלחתם ההתשאה, יום כיפור, ولAWN הראשונה. והלוח השלישי, אولي העצבוב מכלם - הוא הלוח עם 9 שמות בניהם של חיילי הגדוד, שנפלו אף הם במערכות ישראל ובפעולות האיבה שאחרי מלחתם ששת הימים.

מועד האזכרה הוא קבוע כל השנים (אפילו אין צורך להזכיר על כך מראש). בנסוף לחיל הגדוד מגיעות גם המשפחות השוכלות, בהם נזכרים של הנופלים, וכן חיילי אותו גודוד אשר שירותו מאן בגודוד וצעירים אשר משרותם בו גם היום במילואים. לפיק מספר המשתתפים הולך וגמל מדי שנה, והטקס נעשہ יותר ויותר צמוד למורשת הגדוד ולרוחו המיחודת, כפי שהתוודה אותה בשעתו המגד' האגדי שלנו, יוסי יפה זל.

גם השנה נערך הטקס המסורתי (בניצוחו של רס"ר הגדוד של היום, ח"כ איתן כבל), אך השנה נערכו בגבעה גם ישיבת מטכ"ל מיוחדת ישיבת ממשלה מיוחדת - דבר שהסביר את הקצבה הממשית הנהזזה להמשך פעילות העמותה המפעילה את האתר, וכן את פיתוחו ומ顿 הדרכה מסודרת לאלפי המבקרים.

אולם השבוע נערך במקומות גם טקס מיוחד במיןו, שלא נערכ בפעם עד כה: העמותה לקידום השיתוף הכלכלי ישראל-ירדן (כן, יש דבר כזה) זימה ביקר של הקצינים הירדנים שהשתתפו בקרב על ירושלים בשנותם - למפגש עם קציני הצנחנים והשריון (מחטיבת 10), כדי להיפגש, להכיר לשוחח ולסייע ביחסם הקרבות השוניים בעיר ובסביבותיה - תוך הפגשת הלוחמים שני הצדדים של אותו קרב. היה זה מפגש מרגש מאד, ממש יומיים שלהם בהם לא רק שהכרנו זה את זה, סיירנו ביחד ושורחנו הרבה על מה שהיא - אלא גם על מה שהיה, ועל התקווה משני הצדדים על שלום אמיתי, ללא מלחמות נוספות בעתיד.

החולק המרגש ביותר באותו מפגש היהת האזכורה המשותפת באסיפות אדרון של גבעת התהומות, אזכורה לכל אותן חיילים שהייחם נגעו על גבעה קטנה זו. אחרי הנאומים של שני הצדדים על גeneral מנזור ابو

אָסִי

כמה כוח יש לחברות. כמה כוח יש לחברות הנטוועה
אי שם בילדות הרחוקה והמתורחת...

כמה עוצמה רגשית יש לבית הילדים הקיבוצי שהפך
את כולנו לאחים בדם, גם אם לא תמיד כולנו נפגשים.

אָסִי הייתה החברת הכי טובה שלי. סוג של אחות.
כואת של כל יום באה אל הביתה ואני אליה, ואנחנו
משחקות עד מאוחר בערב, לפחות עם עוד ילדות
שביקשו להצטרכו ולרווב רק שתיננו. חברה שיזעדה
את כל הסודות שלי ואני את שלה... וכוכבות יומני
סתרים.

כזאת שבשבת הולכת איתי לפרדס לקטוף תפוזים,
ואחר כך בהשכבה שכמכבים את האור ויש פחד קל,
היא נכנסת להפיג את הפחד במיטה שלי...

אָסִי הייתה ילדה רזה, עם שיעיר שחור מתולחל פנים
בhairיות ועיינים ירוקות ענקיות עט ריסים
ארוכים המשווים לה פנים של בובת חרדינה יפה.
אָסִי דיברה בשקט, תמיד שקוועה בטעור ופיקחית ביותר, תמיד
אהבתה, חדה ושנונה כתער ופיקחית ביותר, תמיד
יודעתطيب מה היא ווצה מהחוויים.
בעצם כל חייה עשתה מה שהיא אהבתה
והיו לה חווים טובים.

דריכינו נפגשו ונפרדו ושוב נפגשו וחלהלנו שלא
להיפרד יותר. בסוג של החלטה לא מדובר.
ונשנפנסנו, כל פעם לנו חיבור עמוק. כאילו לא
נפרדנו מעולם. כאילו לא נזקנו זו מזו במשך שנים.
כי חוטי הילדות שחויבו אותנו היו חזקים כל כך.

עד שבא הסרטן והכריע בחוטף, וקטף לי אותה באמצעות
החיים. בדיק בתקופה שנהנינו להיפגש ולהתקרב
בשנית, ולקרא ביחיד את היום שכתבה עליינו, על
ילדותנו.

קטף אותה והשריר אותו מהורהרת עליה ללא הפסק,
מהורהרת ולא מאמין.

אָסִי. איזה כוח יש לחברות ששורשיה נועצים עמוק
בילדות.

את בלבי תמיד.

ותמיד תיה.
נוחי לך בשלום,

חברותך כרמית.

שני הטנקים (איהם עליתי על הגבעה)
מטפסים במעלה הכביש - הבין שהקרב
אבל, אסף את קומץ אנשי המטה שלו
שנותרו בח'ם ונטש את המוצב. אותן
קצוץ נפטר מАЗ ממלחלה ולא השתתף
הפעם בסיפור, ובמקומו הופיע קצין אחר
שטען כי גם הוא היה על הגבעה. אולם
לא זו בלבד שלא ידע (על זה
התגברות בעוזות מטורוגם) אבל אחרי
כמה שאלות והשיבות מגומגמות מצידיו
הבהיר שכך היה בסביבת מקומם,
אבל בכל אופן לא בגין התהומות
עצמא, ולכן לא למדתי ממנה דבר.

הסיור הסטייטי בבירוק משותף במצבה
הירדנית לזכר חללי המלחמה בירושלים
(סמן לשער האריות), בו שוב חלכנו
כבוד לחילים הירדניים האמיצים. ממש
על האורחים להתפלל במסגד אל אקסא
ונפרדנו לשлом, מתוך תקווה משותפת
ואמיתית לשולם בר קיימת בין שני
הימים.

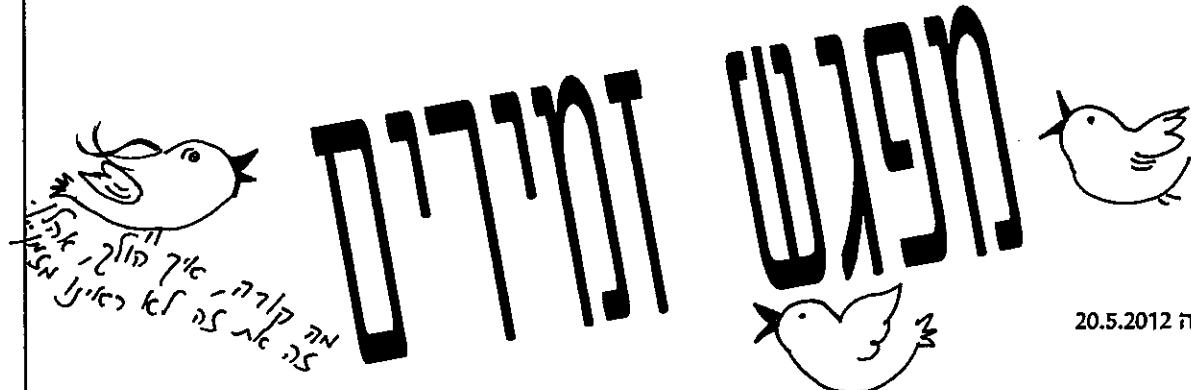
צריך לציין עוד כי לכל אורך הפגישה
נזהרו האורחים שלא להעלות לדין את
הנושא הפלשטייני (אולי קיבלו הוראה
כזאת מלמעלה). כמו כן בקשו האורחים
שהסיור הזה יזכה, לכל היותר, רק
לאיזכור קצר ביפור ואולי בכלל לא,
בעיתונות הישראלית - למרות שהכתב
הבהיר של "ידיועות אחדרנות", נחום
ברנע, שהיה חיל בגדוד - השתתף אך
הוא בחלק מהפגש. אולי חשבו מההדר
שעשוי מפגש זה לעורר מצד הירדני של
הירדן. שם, ולכערכנו ובניגוד גמור לרווח
הטובה ששורה במפגש שלנו - הולך
תhalbך השלום ומתקדר לאחרונה. אך
מי יודע, אולי מהו מהפגש זה סימן
לבאות, ויותר ויותר אזרחים משני
הצדדים יכירו זה את זה וילחצו ידיים
לשולם.

מי יתן!

נראה על פניו, כי עונת המפגשים הקבועים תופסת הארץ. כולם מתגעגים לנעויריהם ולילדיםם, שמחים לראות מה השתנה ומה שלום חברי הילוד שאותם גדו ואותם העבירו את השנים היפות של הנעוירים... קבוצת "זמיר" נפגשת אף היא. רוני קריסטל, אילן קורן, ונוחם מן, אוכמן שפרן ורני שרגג, הם מחברים הקבוצה שנוצרה במרחבה.

אנו מבאים את מכתבו של עידן מדור שנכתב לכל ה"زمירים" כתגובה למפגש שהיה.

חיפה 20.5.2012

ואחרי שתי תשובות הבינוטי שאסוד לשאול, וגם צביטה קטנה מרויימי שהיא תמיד משכה לניהול ואיסוף זמירים, ואורה הכנרת - הפגישה בשיערים, שימרו מקום באיזו פינה יפה למעלה, עוד נקבע פעמי Shir שירים בעיבודים של בוזיק. הופה הפלקונה לקחת טישינו...
לקחו מעת אוכלים על הצלחת לשומר על הבריאות, ואפלו לא התפתיינו לעוגות الكرם הנמסות בחיק (זה היה קשה קשה...).
התישבנו אליו שלוון, כרמלה אימצה לשיחת זוגתי שהיתה חדשה בפורום, לדושיך אלמנות מול חתיכים חדשים, אילן מסר לד"ש מהגרושה דרך הבן שלו שומרה בחיפה תחת פיקוחה, מיכלי התישבנה ואודה לא ראיינו פפפפיי (לא הצלחה להגעה למפגש הקודם).

במשך הזוכרתי לה שבנו כולנו לבקר בדירות ההורים בחיפה והצטופנו על מופסט המצעדים, מסביב הסטובבה איזו מסריטה וידיאו שכנרא מכיל הביאה, וגם צלמן מהקיבוץ -נו יהיה מה לאות במפגש הבא. התחלתי להציגו שלא הבאת עיתית את צילומי.

פעוטון החמשייה (אייזה חמודים היין, אין דברים כאלה...). והציגומים של כולנו בקיינטנט קריית חיים (בצלום החוף שהוקן אחר כך לא התיי, כנראה עידיין שחיתתי בים), וספריק הפשתק של הקבוצה - שניינו ועוד הינו גובבים בלילה קטנו ועוישים חרקות בתור בדרכי העפר של השדות, עד שעלו עליינו עשו סקנדלים, והוא עדיין משות במילאים סgan אלף - לשם טוב ולא להאמין... וגם אמץיה שבא עימי לבית הורי כמשפחה מאמת לתקופה, לוקח המיקרופון ונחנה לטסר שהבית ספר הקיבוצי עוזר לו בשנים בלונדון ובאיטליה והבטיח שייבנה היפודром במרכז ויזמין לפתיחה את כלנו.

רונית ידידה משכבר ספרה על הבית והבן שאוטוטו, חזורים מניכר ניו יורק, ויעלי עשתה פריזורה ופסים,

לזמירם שלום!
הצתה מאוחרת ולאחר המפגש המרגש אתמול...

הבוקר, בפתיחה המיליט מצאתי את המיל של נחומי, זקן השבט, ובאותה נדלק הפיוו, לשבת ולשורט כמה מיליטים. לחתוי נשמה עם הבתווה לחזור לאחר פניתה המשחר בברוסה (כगם לא, מספק לי אדרNELIN, אף פתחתי עם שותף בפייס פורום שנקרא "שוק ההון למקצוענים", אם ישום כאן מתעניינים) והנה התפניתה ואני ישב ומתחילה לשרבט קישוקשים וגשווים לשבט הזמירם...

אהה"צ קפוצתי להביא את זוגתי החמודה באותו החදש (אספנו כסף מהగורן והיקב, הלואה קטנה לע"ח הפנסיה והוח טרייד אין מהטרונטה רנו מגאן), והנה אנו מגאים לחורשת האורנים בין מחסן האינסטלציה של אבא דודי ז"ל (האורווה הישנה שבנה נשייכונה מוססונה) לחדר האוכל, מצפון addCriterionון שבו גרנו אני ואילן (עבדול נאצ'ר) כבר נעלם ואינו, מלפנים האקרים השווים שבhem קיבلتี้ חזרון לבד והתחלה עם חתיכות מהאולפן (וכברם את סאל?), גם הם כבר אינם.

בדרך פגש עם אהרון, ונחומי שהוביל בבטחה לכינוי המשニアת מהמבואה של חדר האוכל שנראה לי כצל בכד על הקיבוץ הישן של פעם (אבא היה מחולון שהכנת כל הצנורות והbijouts שלו הם שכופין אותו), ובפניהם - לחיצות ידים, חיבוקים, חמים ונשיקות על כל חי, ונזכרים בשיר "אח פגשה, אח פגשה שכזאת! זה רק פעם בשניים דורות, מה נשמע, איך הולך, אהLEN! זה את זה לא ואינו מזמן. כי תמיד כשזמירין נפגש עם חבר - יחרבתק! בלב משה מתעורר, שהוא מתעורר וחומה מבפנים, ושיחת מתיחה על אותם עניינים..."

"בימים טכאליה"

כתב ע"י אבישי הדרי לכנס קבוצת
"זמיר" במרחבייה 19.5.2012

בימים שבהם ממשלה מתפוררת
בימים שהכנסת כמעט מופזרת
בימים שבהם, כדי לשמור עלipsis,
מוכנים מנהיגים את הכל לעשות.

בימים שבהם, אתה בוש ונרגע,
כשהאתה מהרhar בזוגוג של מופז',
ובשביל נבחרינו צחנה היא לא ריח,
cols מתחשים בה ואין איש ברוח,

בימים שאיסלאם וחוקי השוריה,
מסביבנו הופכים לגורם המכידיע,
ואצלנו כל מה שנחשב דמוקרטי
הופך לאיטה להיות תאודוטי.

בימים שבהם, כל דבר מתנהל
על פירוך דתי, או על פי מתנהל,
גם אלפי מפיגנים שייצאו ליכר,
לא ידו מאומה, כשהה המשטר.

בימים שבהם עוד נשאר רק כפסע,
בין תחום פורה, בין קרע או שעט'
בימים שבהם, אין אמוןبشرים,
רק מזל שישם עוד כמה חברים...

חבריהם שעלייהם אסור לותח,
בחלוף השניטים, זה ברור עוד יותר,
חבריהם מילדות, חברים מהגן
חבריהם שהתחילה עמו מכאן.

לא בחרנו מראש זו עם זה להיות,
וז היתה השיטה, לחבר שישיות...
כל שלוש שיטות התלכו לקבוצה
שהפכה למסגרת מאד להוצאה...

כל קבוצה בבית ספר, הפכה לכיתה
ובחרה לה גם שם שהר Rak איתה,
והשם שנבחר, במזל וברכחה,
נהפוך עם הזמן, לעוד שם משפחה.

כבר איןני זכר, איך נבחר הזמיר,
אך השם מרמז על יכולת לשיר,
לא "שירות הרבים", אלא צליל מכוון,
של שירות מקהלה, של קורל או פוואן...

חברות בקבוצה שכזו היא לנצח,
לא חשוב אם מכל בלורייתך יש רק מצח...
ובכלל לא חשוב אם אתה כבר מחזק
תעודת של אורה, ואפילו "וותיק".

ונראית מיליון דולר, ושמואל (ניסורוותיו על הצלו
באחד מחדרי הקבוצה היו מאי דומות לנסירות
מחדר הוריו שגרו מעבר לקיר של הוריי) לא זכר
שהוא כתוב את המכתב למזכירות הקיבוץ שיאפשרו
לנו להמשיך למדוד עד גבעת חביבה למרות מלחתו
של בומא, ווינה תחפשי בארכון הקיבוץ שמא
נמצא המכתב שכתבנו למזכירות הנוגע העובד
шибלו לנו מדרך ואמצע לזרז מדרך שמו
מקיבוצנו, ולא אשכח את השלושה ימים שבילינו
על הליינרתו ושבסימונה בחרתם אותה (אותי ????)
CMDRK לעופלה עילית.

עד היום לא תופס את זה.

ואף אחד לא הזכיר לשמע "גבעת חביבה" את
הilihנות הארכיים בהם התחלו במריתות נוצאות
התרגגולות וסימנו בשישליקים על האש, בධילות
ושירם.ומי אם לא א' מכוותינו (עד היום אסור
לנקוב בשם) שעם כנפייתו פשט על הלויים
באיזור, ולאחר מכן חזרנו החלטה ההנהגה הראשית
להתוך חזק בימים של גבעת חביבה..

אבישי הקרייא דפון קצר ומאד חמוד, חזזה הקריאה
את ממסות זכרונות הילדות של עמי (בחיאות,
עמי, תקצר קצת לפעם הבאה), וואש מגש למיקרופון
וכנראה היה מיושASH הפעם, גולת הכותרת היתה
ההקרנה בניצוחו של אבישי של צילומי העבר, כולם
ביחד וכל אחד לחוד. ולסווים, אוכמא נסתה לארכן
שירה עם שירונים ולא הילך הפעם.

הדף מתמלא ולפני שייערו גם לי שהארכתי מדי,
מיזכיר שספרדנו בלחיצות הידים עם הנברים, נשיקות
וחיבוקים עם הנשים, וטוב שמיכלי הוויה בשם
כולם למאורגנים - נחומי, אוכמא, רונית ואבישי
ובודאי שהיו גם גוטפים. הצלחתם ובגדול!

ונהנה אנחנו מתופפים מחדר האוכל בשביל, וזוגתי
מושכת אותו שלא יזרוס אותו איזה קרוןעה חשמלי
- ולא להאמין, איילו לפי הזמנה מלמעלה, דורונז'יק
אהי הוא הנבג' הצגתי את שרה, ישראוני צווארון,
והוא סייף קצר על הנכדים, והנה אנו ממשיכים
לא לקפח האחות והבת החמודה שלה, שרון שהגעה
לביקור מניו-יורק, כולה אש להבה וסיפורים, והاما
נאוץ' מתחמוגות במיוחד כשזוכרים שהנכדים
רצוים לצאת רק עם "ישראלים", וצורך לטיים -
מאד ריגשטים כולכם, גם מי שקדר הדף מלהכיל,
ושרק נצליה להישרד ולהיפגע במפגש הבא של
הزمירם. אמן כן יהיו רצון.

יעדו מ/or

9.7.12

לא להאמין, אָבְנֵר מִילְמָן עַפְלָשִׁים !!

שמעו מופרך זה זוי, אך לידע אתכם, אוור ליום אתחמל,
יזמה רעיתוי יוספה מבצע "עלוף בשמי".
לא במטוט רגיל, לא באולטרא-לייט, לא בפייפר של
פעם, פשוט - **בכדור פורה!**

כן! כדור פורה! כמו בסרטים, כמו בספרותים, ה佐וי,
לא מציאותי, כן!!!

ראיינו אתכם מלמעלה, מגובה עצום - 600 מטר
עד 700 מטר מהקרקע.
הgalbow היה מתחתינו. היה בודק חשוך שבו עליינו
לשמי - ומי עוד עליה איתנו לשמי? כן! השמש!!
עגולה, צהובה, ויפה עד בלי דעת. חבל שהיא כל
כך חמה...

לפחות ממש 35 דקוטר אתה מתחמל בשכרון חושים
אמיתי. כדור ענק צבעו בהרבה צבעים, אתה עומד
בסלולה מושבעת הקשורה אליו ומתחתיו מבעד
ענק המרים ומנפח את הכדור למעלה מעלה.

ולמעלה - איזה שקט! איפה יש שקט כזה. מסביבך
אוור ושמי מעלה, אתה והשמש עולים יחד
למעלה! פתוחים למרוחב הענק.

ברגשה רגעית, הנה, אתה, אבנור כובש את החלל
משמעות כמו אסטרונואוט בירחה.

שינויי בשגרת היום-יום. קצר יקר, קצר קצר, אך
מספרים. מעורר השראה במקום לא רגיל.

הנתיחה קשה.

היה כדאי, ואם זה לא היה כל כך יקר - שווה עוד
ועוד. כדאי גם בחורף. עפים לכיוון מרחביה - עפולה.

תודה לjosפה. זה היה שווה.

זה שרעד מפחד לגובה 600 מטר - **אָבְנֵר מִילְמָן.**

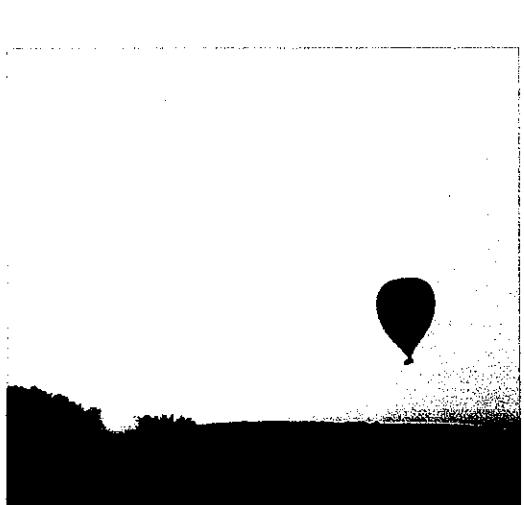
כך עברנו את גיל השישים בחוטף,
אך ישנה הרגשה שהזמן לא חלף...
הן כולנו חשבנו, שאחרי גיל שלושים,
נהפוך להיות גראטים, קשיישים...

כבר ספרנו מזמן, פעמיים שלושים,
אך חלכנו מרגע כמו "ראשון התינוקים",
זה סימן שהגיל הוא נתון כרונולוגי,
ואיננו קשר במצב ביולוגי

גם הסקס השתרף, ועשה נפלאות
וככלנו אוהבים, הרי יש תוצאות...
שוב בתינו מלאו מצחאות ילדים
כי זה כיף אמיתי, גדול ונכדים...

חגיגות השישים, היו אמצע הדרכ...
עוד שישים לפנינו, כך נראה לי בערך...
ויש זמן לעובד, להינות, לטטייל
ונכבד ונינימ המשיך לגדל...

אבלishi הדרי.

דריחת השמש על צדה המזרחי של גבעת המורה.
צילום: ניגל פולארד

הkeit זהה חוזרת לקיבוץ משאות ארכוה באורה"ב משפחת
דוברי: שירות (לבית קריסטל), בעלה יואב, ושלושת בנייהם:
יותם, גיא, ותומר.

האם זו סינוי המשברת על בוא האביב למרחבי? נקווה
שכן. אנו מפרטים כאן בהסתמכו, ראיון שנין יואב למערכת
הטלוויזיה והקיבוץ
המשפחה והקיבוץ

ויתרתי על הגרין נארד

או ספורט כמעט 6 שנים (פרט לביקורי מולדת קצרים)..
איפה תמצאו את החבר/ה הכי טוב/ה שאפשר לדבר
אתם גם מאוחר וגם על סודות כואבים? היום אני יודע
איפה לא - לא באורה"ב. לפחות אני ורבים ממכדי לא
מצאו את החברים האלה כאן.

נוחות זה לא הכל בחיים.
הידדים שאתה רוצה והמשפחה הם הדבר האמיתי.
לעתים אתה נאלץ להתפרק, ובכל זאת, לא יכול ארוחות
משותפות עם עמיתים לעובדה, עם מנהלים ועובדים
שלך, לחוג gemeinsיה, לצאת לחופשות יחד, לרוכב ייחודי,
נכון, יש בדירה. בדרך כלל קוראים לביריה הזה בדיזוט.
שלא תבינו לא נכון, הנהנו ברוב המפגשים שהלכנו
אליהם. בחזרנו ונפרדנו מחברים, ככל שבאים לשנתה,
נוסעים לעובודה הבאה. הרגשות ארעות היהת חלק
משיגת ימינו.

החיים כאן נוחים, קלים, בייחוד אם אתה מועסק בחברת
תוכנה גדולה המשלמת לך את כל הביטוחים הרפואיים,
כזו שמשלמת 4.500 דולר אחרי שהתרסקת באופניים
ושברת איזה חלק בגוף. לא לכל אחד יש ביטוח זה...
ויחד עם זאת החיים כאן יש ממשימות אחרות, גשמית
מאז. متى קונים, איפה hei זול, متى יוצא כבר אייפון 5?
נו טוב, אחורי כמעט 7 שנים אני יכול להמשיך כך, אבל
אני לא רוצה. אני רוצה שלשות בנוי למדוז עברי, אני
רוצה שם יגדלו בסביבה ישראלית למורות הקשיים
ולמרות חילוקי הדעות על איפה לבנות, כמה אסירים
לשחרור, את איזה שר או נשיא שעבור לזורק לכלא, איך
אפשר היה לתכנן את הצומת הזה טוב יותר, להשתלט על
המרמרה מהר יותר ועם פחות הרוגים.

ישראל היא סביבה שיודעת להתאגד ברגעים קשיים
וברגעים מרגשים. קשה לראות את זה מנקודת ה健全ת,
קשה לבחין באנרגיות שזה מודדים בך. רק אז אתה מבין מה חסר
שם ולא מקבל את זה לוורז, רק אז אתה מבין מה חסר
לך.

עצתי לאנשים שרצו למסות מקומות אחרים: סעום,
תנסו, תחו, תתגברו. ישראל היא לא מקום. היא הרגשה.
הרגשה של בית. ולι, מה לעשות, נמאס כבר להיות כל
כך רחוק.

■ יואב דוברין, מהנדס תוכנה, עובד בחברת תוכנה בינלאומית,
נשי ואב לשולשה

אני יכול להזכיר ולהזכיר פה בחו"ל עם השאלות
הקיומיות כמו מות קונים, איפה, ומתי יצא האיפון 5,
אבל אני לא רוצה. רק כשהאתה לא בארץ אתה מבין מה
חסר לך. ישראל היא לא מקום. היא בית.

לפני שבע שנים יצאתי לשיחות רילוקיישן באורה"ב.
ליתר דיוק בסנט לואיס, מיזורי. החודש אנחנו חווים
לארע. במשך כל השחות שלי בחו"ל עקבתי באופן יומיומי
אחר הנעשה בארץ. כמובן, זה לא מוחבר אצלנו בtheid כמו
באرض. לא סבלתי פה, ממש לא. משוכרת נאה, מיסים
נורמליים, מחירי דלק נוחים, קירבה לעובודה בכל מקום
אור או מצב כבישים, כל אלו יוצרים איכות חיים.

המשמעות גם איפשרה לאשתי להיות אמא במסרה
מלאה והיא נהנתה מכל רגע. בזמן שהותי רכשתי גם
אהבה לרכיבה על אופניים. התחלתי באופן הרוים
והמשכתי על הכביש. המונע גשם המנקה את האויר
מאבק, משנה את הדשאים. הכל צבוע ירוק. בלבד
בחודשי החורף.

לפני שנתיים בערך החלנו לחזור לארע. זו לא הייתה
החולטה קלה. על הפרק הצעת גורין כארד מהמעסיק.
היו זה שאותה הגעתינו תפוג השנה, ולא ניתן להאריך
אותה. למרות ההצעה המפתحة, החלנו לחזור. בין לבין
התאפשר לי גם לעבוור בתוך אורה"ב בஸירה דומה, אך
הפעם בשיקגו. החלטה על המעבר לשיקגו לפני החזרה
לארע לא הייתה קלה. העניין בעובודה ומיקום חדש
ומסתורן קידמו את ההחלטה. באיזור שיקגו ניתן לראות
גם צדדים אהויים של אמריקה שלא ראיינו בסנט לואיס.
בראש ואשונה פקקי תנועה, מסים גבוהים, איכות
כבישים ירודה ועוד.

או מה אני חוזר לארע? תאمينו או לא, גם ההורים שלי ושל אשתי שואלים את
השאלה זו. למה אתם מתעקשים לחזור? מה איבדתם
כאן? ובכן, לכל מי שלא ניעט לו בארץ, שמחيري הבשר
בסופר יקרים לנו, הפקים, התהבורה הציורית, ושאר
קייטוריהם. תשאלו את עצמכם: עם מי תאכלו ארוחת
ערב ביום שיש? עם מי תריבבו בארוחת צהרים על
פוליטיקה או ספורט? העותת אגב, לא רבתי על פוליטיקה

חנוכות יחיד: דיווקנו של טיס מצרי צייפור פצונה

ביקור בתערוכת הציר של איציק ניר.
בקרה והביאה את הכתובים מתקן האטו
של "וואלה" חדשנות - חנה בן-עמי

לצופה. ישנו מסטר שלבים המתחילה ברשימים וציורי חכנה קטנים. בכל שלב אני רואת אם אני מתקדם לעבר המטרה. הציר הוא ממשתי. אני רואה להציגו לתוצאה האופטימלית וכל הדרך עד לשם לא מעוניינת אף אחד" "בسوוף של דבר, או שאתה מצליח לשדר את מה שרצית או שלא. או שבדמותם קיים חיכון מול בעצב או שלא. או שבמבטו הציפור קיימת אימה והבנת הקץ, או שלא".

הצייף שעיליה מדובר ניר מופיע באיזור "בנפול איבן", שהוא יצירה הנושא של התערוכה. ביצירתה זו מעדן ניר אירע שהותיר בו חותם כל יממה. במהלך שתי הימים טס ניר במטוס הווטור (אוניה) מעל במלחמות שת הרים וצלף בכוחות הסורים לאחר מכן סוריה, ירדן ומצרים. וצלף בכוחות ההתסה השתתף בקרבות אורייניטים עזים, הפיל שנ מטוסים מצריים ופגע קשות במטוס נסף. אחת ה"הפלות" היא שהובילו לצור שמעסיק את ניר יותר מ-30 שנה. "בנפול איבן" מתאר את רגעי האימה של הטיס המצרי מבعد כוונת המיראי', כשהוא מבין שנורלו נחרץ. "הפלתי טיס מצרי שהיה חסר מישון, לפיו התמרונים הנואשים בהם ייסה להתמודק מהכוונות שלו והצורה שבה הוא התהפק שהוא הבין זהה הסוף. לאחר הפגיעה קיוויתי שהוא יתמוש. עצקי לו" אידיוט,��פוץ! המצרי לא קפץ ולנדע עיניו של ניר המיג תרטסק בשאגה על החול המדברי". "הוסףתי לי עוד קרקטה, אך הרגתני יلد. טיס צעיר וחסר ניסיון. לא היה שם שמחה".

הציר עבר כמה גיטאות. מตอนה תכנית של רגע הפגיעה ועד תמונה הענק של היום: ציפור לבנה, כנפה הימנית חרוכה ובמרכז כוונת המיראי'. מבטה - אימה מהולה בהבנה عمוקה שהנה, הגע הקץ. את עינה המבוועתת

למעלה מ-300- איש, בהם אישי ציבור, בכירים ברשות התעופה האזרחית "אל-על" ובתעשייה, אמנים, ציירים ורבים אחרים ביקרו ביום שישי האחרון בתערוכת תערוכתו של טיס הקרב יצחק (איציק) ניר: "תמנונות בנתיב".

ביום שישי 6/22 נפתחה התערוכתו של טיס הקרב, וקבעו "אל-על" לשערו יצחק ניר באולם המבוועת של אטרון ירושלים. יצחק ניר יליד קיבוץ מרחבה מציר זה שניםDOBOT עד מתקופת היוטוILD בקביעו ובמקביל לנסיוונו התעופתי הרב מרבית עבודתו המאופיינות בסגנון ריאלי פיגורטיבי ובעל אלמנטים טוראליסטיים, מושפעות מחוויותיו בטיס קרבי בחיל האוויר וכן בקבעו "אל עלי".

כבר במלחמות ששת הימים ראה יצחק ניר את הענינים מלמעלה. כשטס בשמי סוריה ירדן ומצרים. וכבר 30 שנה שהוא מציר את הרגע שבו הפיל אל מותו טיס מצרי צער. "הרגתניILD".

"לעולם לא אשכח את התהווה המעורבת של ניצחון ואשמה שאוזה בי עת ניבט מבטו של הטיס המצרי מעבד לכוכנת המטוס כשהגבין שגורלו נחרץ" קובל יצחק ניר. לא אחת היו חייו בסכנה ולא אחת זקף לזכותו פגיאות בטיסים מצריים וסורים. כיום, 41 שנה לאחר שהשוחרר מהצבא עסוק ניר באמנות. "תמנונות בנתיב" הינו יומן מסע מציר של חייו, נפי יהדות ודם, שמים ואדמה.

ביצירותיו של ניר מתערבות ייחדיו בצבעים עזים מלחמות ואומות. הוא משלב טכניקה ריאלית עם מיצוקות מכחול חופשי ומתקד במשחקי אוור וצל. "כשאני מנשה ליצור בציור החושה", מטביר ניר, "אני קולט את האוירה והדמויות באופן שהדבר משתקף

בקטנה

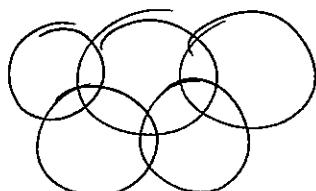
רְסִיסִי קִיאָ

שיםו לב, גנבים ופורצים חודרים לבתים
וגונבים מכל הבא ליד. שמרו על החפצים
והחביאו היטב דבריהם יקרין ערך וכרטיסי
אשראי!!

nish-nosh פותחה שעורי גם בערב!! איזה
יופি! בהצלחה לכן, בנות!

מה יהיה עם הדשא הצהוב?
(נمشיך לנדרג בעניין!)

אולימפיאדת לונדון 2012
יצאה לדרכך!!
בחצלה לכל הישראלים
המתחרים, ובנהנה לנו,
הצופים הנלהבים!!

של היצפור העתיק ניר מזיכרון כאב אך מודיעיק
של אימו ביום האחרון. "אמי סבלה ממחלת קשה
ובשבועותיה האחרונות, כשગטטה בבית החולים
והכרתה הייתה באה וחלכת עיניה כמו יצאו מחורין
ברגע מפוכח של הבנה שהגיע הסוף".

איציק ניר גדל בקיבוץ מרוחבה, כשהריצה מלחתת
השחררו היה בן 4. הוא מתאר כיצד קפץ עם בני
משפחתו בין שוחה למקלט מנסה להזמין מהפצעות
שהטילו המטוסים הטורקים. "אני זכר את הסירנות
והחומראים לאחר מכן. הינו שוכבים על הרცפה כי
ידענו שהרסיסים עולים מעלה. מפעם לפעם אחת זו הייתה
שמענו על חבר קיבוץ שנחרט. מישמי שהכרתי".

בלילות, בחדר הילדים, הרוחק מההוריו, לצד ילדים
מowałaים כמוין דמיין בחשיכה את מסוטה הפרוולו
מנמככים טוס, מגיחים מתוך השמיים האפלים,
מכנים להפצעה. בעבר שנים לא רבות, התחלפה
האימה בהרעצה ובאהבה גוזלה למטוסים. מעולם
לא חלמתי להיות ציר, אבל בהחלט החלמתי להיות
טייס. הוא אומר. אני זכר את התמונה הזה מאד
בבירות: אני ישב בארגו החול בגן הילדים ומסוט
ספיט-פייר של חיל האוויר הישראלי עבר מעלי
בגובה נמוך. התרגשתי. ידעתי שהוא שם בשביב
להגן עלי והחלטתי שלשם אני רוצה להגיע.

בשנות ילדותו במרוחבה החללה להתפתח גם האהבה
לציור. כבר בציורי הילדות שלו לאפשר לראות לניד
dimonim של הקיבוץ פעם, אווירונים, הפצעות
ומצנחים. רשומים בעפרונות צבעוניים.
רק כשהיה בן 35 גמר אומר לציר. ציר אמי, תי,
שנון על בד. כשתים לציר הבין שرك התחליל.
שכבר לא יצא מזה. הציר כבש את ליבו.

ב-1970. עם סיום השירות כתיס קרב נכנס ניר
לשורות אל-על. נקודת המבט הבלתי שגורתית מתא
הטיס עודדה אותו לחזור את השמים, את הגוונים
הקיימים המשתנים בין אור לצל, את השקיעות
והזרחות, ובמיוחד התענין איך נראה ענן מלמעלה,
ממבטו של הטיס.

כיום הוא נוטה לסגנון חופשי יותר. "ציר שחש
מיราช את כל הכלים יכול להרשות לעצמו חופש
לצир איך שהוא. ציר לפי מצב הרוח, ללא הפרדה
שהדבר יפגע באיכות המוצר המוגמר. המעביר הוא
מהראש אל הלב" הוא אומר.

על התعروכה אומר ניר: התعروכה היא בעצם על
יחס של אדם שניין בקשרו בינוי, שלוקח את
עצמם ברכיניות ומתייחס לאיכות כערוך. המסר אט
קיים, הוא, שאם יש לך כשרון משולב עם התמדת,
אתה מסוגל להגיע להישגים בלתי רגילים"

במشك מברך !!

לאוריה ולידור תמים
למשיל ודודו
עם הולdot הבן / הנכד

אריאל

שאו ברכות רבות ושמחות

להתמי ומשה בן חורין
שפע ברכות ואיחולים עם נישואי

מירב ויותם

ברכות לכל המשפחה המורחבת

לחדי ויוטם רוז ולכל המשפחה
עם הולdot הנכד

בארי

בן בכור לאושריה ואיקי
קיבלו ברכות חממות ואיחולים !

לשבטה הצעירה חנה גינט
ולכל בני המשפחה
שפע ברכות חממות
עם הולdot הנכדה

שני

בת לגיטית וברק

לרב-טבים רותה וצבי קלין
ולכל בני המשפחה
שאו ברכות חממות
עם הולdot

הנינה

בת לולנה ויואב
נכדה לאורית

לסבים זיוה ואלעד אפרתוי
ליIRON ורעות אלחדרף
המן ברכות ושלל פרחים
עם בואו של

יהלי

אח לעומר ואייתי

לרב סבא לוטק עציון
לסבים חנה ואלדו בן-עמי
לכל הדודים והדודות, עם הולdot

יובל

בת למורן ורויטל, אחות לעומר
קיבלו ברכות חממות ואיחולים !

היזפי נמצא (גט) קרוב אליוינו

אם זכר תרגלי שדאות בצבא, כאשר כמו הילים היו מסתחררים מרוחקים שונים מנק' התצפית שלנו ואנחנו נתבקשו לגלות אותם. במרבית המקרים האחרונים היו אלה שהתחבאו קרוב לנקודת התצפית... .

ביום שלישי 20.6.2012 יצאנו לטויל עם מועדון ייחדי לואדי ערה. ובמו בתראלי השדאות בצבא, גילינו איזה יופי ועוור תרבותי שוכן מתחת אפנון, ואנחנו חולפים על פניו בדרכ אל... ונזכרים בשם (ואדי ערה) לרוב בהקשר להפגנות ואלימות.

את הטויל התחלנו בכפר קרע (دلעת בעברית) אצל אמן שיוצר ומלמד קליגרפיה. עובד עט פורניר וויטראז'ים של זכוכית. בעברית שוטפת וברוחב לב התקבלנו בבתו (שזו גם הగליה של...) שעוסקה בעבודות מפורי ידו.

שמענו וראינו את הייחוד של אמנותו זו והחיבור לשפה העברית והערבית. בכפר קרע מתקיים גם בית ספר דו-לשוני בו לומדים תלמידים יהודים וערבים תוך שימוש דגש על ההיסטוריה והתרבות של שני העמים.

משם נסענו לברטעה. כפר שייחוזו מדאש את עיינות הגבול שלנו. הגבול עובר באמצעות הכפר ומפריד אדרומות בתיים ומשפחות. החלוקה נעשתה בהטכמי רודוס שהעבירו לישראל את ואדי ערה תמורה חילופי שטחים.

שמענו הסברים על הפרובלטיקה של הגבול באיזור ועלינו לתצפיתיפה שמשקיפה על שני צידי הקו היוק.

ביקור בחוות בודדים של שחר ליד היישוב ריחן לימדה אותנו את השילוב הנכון שבין גידול עיזים

ושמירה על הטבע וייצור גבינה עיזים ודבש בטעם נפלא. עין בעבודת יד של בן-זוגה שהוא נגר אומן ומחזק נגירה במ-עמי. יחד הם בנו בית מופלא שבו הכל - כולל אמבטיה וכיוריים - עשוי עץ בטעם מיוחד.

ב2.7.2012 התקיימה במועדון "יחידי" מסיבת סיום של עונת הפעולות הנוכחות. זו השנה ה- 12 של החזות הנוכחי שבראשו עומדים ראוון ארוז ואסירה. לא השתתפות בכל הפעולות אבל באירוע הסיום הופיעה זמרת במופע "אישה שרה אהבה". התלבונת בששל ראייה השיבה סביבי והבנתי כמה חשבה פעילות המועදון לכל כך הרבה שלא יוכל לבקר בואדי ערה, לשם קונצרט של אישה שרה אהבה, ולא 'תענגו על הכבוד הטעים שהכנינו החזות'. ועל כל אלו - תודה לצוות "יחידי" !

*

בשנתיים האחרונות אני משרת את המרפאה שלנו כנהג הטיעות. לוקח בבדיקות, מביא תרופות... אני רוצה להידרש למקום הזה, אליו באים אנשים עם כאבים ותחלואיהם ומקשים מעבר לתרופות ובדיקות גם אוון קשחת וחין.

צוות המרפאה כולל את רותי, נטע והרופאה, אחיזות מחליפות ועופרי. עופרי היא תופעת טבע!!! חלוקת קשב מזהימה; לקחת בדיקה וגם להרגיע, לדבר טלפון ולרשום מרשם... והעיקר - קיבל כל אחד עם סבלנות, חין ורבה אמפתיה.

מזלנו שיש לנו עופרי!